

[Askjær Jørgensen]

havde fået lov til at fortsætte – hvis de da havde været i stand til at fortsætte.

For en 3 ugers tid siden var jeg i et vestjysk forsamlingshus til en politisk debat med venstres næstformand, fru Hanne Severinsen. Der fik jeg den indrømmelse fra fru Hanne Severinsen, at den politik, VKR-regeringen førte fra 1968 til 1971, var socialdemokratisk politik minus 10 pct. Vi er nogle stykker, der mener, at det var socialdemokratisk politik plus 50 pct. Det er ikke den debat, vi skal have fat på.

Men jeg er nødt til at sige til regeringen, at vi er nogle stykker i fremskridtspartiet, der er meget, meget opmærksomme på, om det, vi er med til mere eller mindre at støtte, nu bliver til socialdemokratisk politik minus 10 pct. eller socialdemokratisk politik plus 20 pct.

Vi har jo lagt mærke til, at den nuværende regeringsleder, statsministeren, i tidligere folketingsamlinger har talt en hel del om at regere på skiftende flertal. I relation dertil sidder vi med en lidt mærkelig smag i munden, når vi tænker på, hvad der kan ske vedrørende lovforslag L 64 om beskatning af pensionskasser. Og hvis vi går over og ser på, hvad der eventuelt kan ske på undervisningsministerens område, kan man jo prøve at nærlæse den tidligere undervisningsministers forslag vedrørende nedlæggelse af en hel masse overflødige seminarer, så vi er meget spændt på, hvad slutresultatet bliver, når lovforslaget foreligger her i salen efter tredje behandling.

Der er faktisk en lang række områder, vi føler os utrygge på. Vi føler os nervøse, ja, vi er bange, og vi er tæt ved – hvis vi ikke allerede er nået dertil – at sige, at det forsøg, vi gik ind i med støtte til firkloverregeringen, er mislykket. I hvert fald er det faldet meget uheldigt ud.

Der blev sagt: nu skal erhvervslivet i Danmark kunne tro på fremtiden, nu skal man kunne regne med regeringen, nu skal man kunne regne med, at det kan betale sig at investere og skabe nye arbejdspladser, og jeg gik ud fra, at man også tænkte på, at nu skulle det kunne betale sig for udenlandske investorer at interessere sig for dansk erhvervsliv, for den danske produktionssektor.

Men hvis man som investorer, enten det er danske eller internationale, kigger på, om der er politisk stabilitet, om der er socialistisk

styre eller der er ikke-socialistisk styre, må man vel også lægge mærke til, hvorvidt den regering, vi har, fører socialdemokratisk udenrigspolitik eller den fører liberalistisk udenrigspolitik.

Man må vel også lægge mærke til, hvor langt regeringen lader sig koste rundt i forsvarspolitiske spørgsmål, og man må vel også lægge mærke til, om regeringen fører socialdemokratisk politik, når der er tale om beskatning af pensionskasser osv.

Jeg tror faktisk, at både internationale og danske mulige investorer vil tænke og ræsonnere som så: vi kan ikke være sikre på, at der føres en anderledes politik i Danmark i de nærmeste år, end der er blevet ført i de seneste år. Man må konkludere, at Danmark er et lige så usikkert land at investere i, som det har været i mange år.

Det er egentlig trist, at de gode ønsker, finansministeren har fremsat om, at man nu skulle kunne have lyst til at investere i Danmark, ikke vil blive taget alvorligt, men jeg tror ikke, at nogen tør stole på situationen i Danmark. Det er i hvert fald mit indtryk.

Jeg er glad for, at jeg har kontakter til mange dele af erhvervslivet både gennem mit politiske virke og gennem mine private aktiviteter, men jeg hører ingen steder, hverken i store eller i små virksomheder, at man går og siger: nu skal vi i gang, for vi har fået en ny regering og en ny situation, nu kan der virkelig investeres. Det siger man ingen steder. Man tør ikke, man er bange for fremtiden. Når man skal stå model til, at den nye regering accepterer, hvad der bliver påtvinget den af socialdemokratiet i udenrigspolitiske og forsvarspolitiske spørgsmål og i afgørende pengepolitiske spørgsmål inden for skatteområdet, pensionskasser osv., tror man ikke på, at den nye regering magter det, den har sagt den ville. Disse ting er ikke sagt, fordi jeg vil gå ind i en polemik med regeringen for at genere de enkelte regeringsmedlemmer, men fordi det er nødvendigt, at regeringen er opmærksom på, at det er blevet langt, langt, langt sværere for os i fremskridtspartiet, der så gruelig gerne ville, at det forsøg, vi gik med i, var lykkedes. Det er blevet langt, langt sværere for os, end det var for tre måneder siden.

Til sidst skal jeg lige takke regeringen for, at man ikke har skældt ud over, at vi kom